

SPOLEČNOU
CESTOU

Prosinec 2024

PF 2025

Milí přátelé,

latinské slovo pax souvisí s rozmlouváním. Staří latiníci byli přesvědčeni, že míru lze dosáhnout skrze dialog, protože právě on náš svět zvětšuje.

Změna se ale děje nejen díky naslouchání, ve kterém máme být podle listu apoštola Jakuba pohotoví, ale také díky rozhodování, protože ta určují naši budoucnost. Jsem přesvědčen, že naslouchání a rozhodování jsou dva klíče, které otevírají dvířka do Božího království.

Proto bych vám rád popřál, abychom se v novém Svatém roce nebáli používat oba tyto klíče. Jen tak opustíme to, co je pfitěží, a otevřeme to, co bude náš čas měnit v čas Boží milosti a radosti.

Do nového Svatého roku vám přeje vše dobré a žehná

A handwritten signature in blue ink that reads '+ Pavel Konzbul'.

Pavel Konzbul
diecézní biskup brněnský

„Společnou cestou“ vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.

Milí farníci,

po roce se vám dostává do rukou farní zpravodaj Společnou cestou, aby nám připomněl, co jsme na společné cestě téměř završeným rokem 2024 společně prožili. Byli jsme svědky povzbudivých a krásných událostí, jako byla stavba a žehnání kapličky svatých Petra a Pavla ve Křtěnově, 185. výročí posvěcení farního kostela, požehnání Orelského praporu nebo splacení dluhu předkům a mým předchůdcům pořízením zvonu sv. Václava. Poděkovali jsme za korunovací sochy naší Panny Marie olešnické otci Pavlu Lazárkovi. Chtěli jsme poděkovat i panu kardinálovi Dominiku Dukovi, který Pannu Marii olešnickou před deseti lety korunoval, a proto byl pozván na 300 pouť Nový Jeruzalém, ale po návratu z Paříže, kde byl na žehnání katedrály Notre Dame, onemocněl a nemohl přijet. Hlavním celebrantem mše svaté při pouti Nový Jeruzalém byl metropolita moravský Mons. Josef Nuzik, arcibiskup olomoucký, který pozvání přijal jen den před poutí a dokonce kvůli nám upravil svůj program. Rád zavítal do Olešnice hlavně kvůli jubilejní 300. pouti Nový Jeruzalém, ale i kvůli návštěvě hrobu Mons. Ladislava Tichého, na jehož pohřbu nemohl být. Promluvu při mši svaté a vůbec návštěvu otce arcibiskupa Josefa hodnotili všichni, s kterými jsem mluvil, velmi pozitivně a toto pozvání na poslední chvíli se stalo i pro mě a věřím, že i pro všechny přítomné adventním pohlazením pro duši. Dále mnoho dalších milých setkání a akcí, které jsme prožili v menších či větších společenstvích, jako byl farní ples, pouťová pohádka s táborákem v Kněževsi, ale i farní tábor. Také společenství při farních kavárnách, na výletech a zájezdech nebo v krásném čase adventu při nádherné atmosféře otevřeného kostela, a letos i s koncertem. To jsou události a setkání, která jsme snad prožili především ve vztahu s Pánem, a tento vztah, jak víme, se musí přelévat i do společenských vztahů s druhými lidmi. A platí to i naopak, proto se snažíme přes setkávání při různých akcích pomoci druhým zakusit vztah i s Bohem. Proto vám všem, kdo různé akce či setkávání pořádáte a věnujete jim osobní čas, nápady i nasazení s realizací, velmi děkuji.

Jsme na konci roku 2024 a s nadějí vyhlížíme rok následující, který pro nás katolíky je spojený se spiritualitou Milostivého léta neboli Jubilejním, či Svatým rokem, protože je v pořadí 25. Jubilejní rok 2025 zahájí papež František v Římě 24. 12. 2024 a ukončí jej 6. 1. 2026. V diecézích má být svatý rok zahájen o svátku Svaté Rodiny, tedy 29. 12. 2024, a tak jsme zváni i my v tento den do Brna naším otcem biskupem Pavlem Konzbulem. Ten, kdo nepojede do Říma, má možnost získat milosti spojené s jubileem i na vybraných poutních místech včetně katedrály. Chci vás, bratři a sestry, pozvat a povzbudit k přijetí milostí, jež nám církve v Jubilejním roce zprostředkovává a nabízí.

Touto cestou chci také poděkovat i vám všem, kteří se za farnost modlíte, a nebo jakkoli pomáháte, mnohdy skrytě, běžnému fungování farnosti a zvu k tomu i další. Kostel i farnost potřebují péči pro živé společenství, které je vytváří. Věřím, že každá služba, i drobná, bude jistě naším dobrým Pánem odměněna.

Milí farníci a čtenáři tohoto zpravodaje, přeji vám a vyprošuji na prahu Jubilejního roku 2025 hojnost Boží milosti, ochranu Panny Marie a strážných andělů i všech svatých.

S požehnáním otec Tomáš

O rozhovor do tohoto čísla našeho farního zpravodaje jsme požádali otce Josefa Janouška, administrátora farnosti Znojmo - Louka. V naší farnosti budete mít možnost se s ním setkat v rámci adoračního dne.

Otče Josefe, jak byste sám sebe na začátku našeho rozhovoru představil?

Pocházím z Moravských Budějovic. Mám jednoho bratra (také kněz, vysvěcen letos v červnu) a jednu sestru. K mému studiu mohu uvést, že gymnázium jsem studoval v Moravských Budějovicích. Vysokou školu potom v Brně, obor ekonomie. Následoval rok práce na Diecézní charitě v Brně a potom studium teologie. Vysvěcen na kněze jsem byl v roce 2022. Prvním místem, kde jsem působil, byla farnost Brno sv. Tomáš. Zde jsem jako kaplan začínal trochu prakticky chápat, co znamená, když se řekne kněžská služba. Nyní jsem od srpna 2024 ve farnosti Znojmo - Louka jako farní administrátor. A zde se zase učím tomu být duchovním otcem.

Manželé občas dostávají otázku, kde a jak se seznámili. Kde a jak jste se Vy seznámil s Bohem, že jste mu řekl ano svým kněžstvím?

Bohudíky jsem dostal dar víry od rodičů. Mluvil jsem s Bohem jako dítě, když jsme se modlili v rodině. Jako dospívající jsem s ním velmi mluvil o svém životě a povolání. Jako člověk, který prožil „zamilování se“, jsem se velmi intenzivně ptal Pána, jestli toto je moje cesta. Copak toto všechno nestačí k tomu, abych se seznámil s Tím, se kterým jsem tolik mluvil?

Většinou při vstupu do povolání máme nějaké představy, ideály. Nakolik Vaše někdejší ideály odpovídají současné realitě?

Doufám, že ideály zůstaly stejné. Co se ale určitě změnilo, je konkrétní představa, jak bude tento ideál naplňován. Zakouším štěstí ze služby. Toto mi předtím trochu unikalo. Jsem velmi rád, když jsme s Pánem ve chvílích niterného spojení. Troufnu si to označit jako „intimní“. Toto jsem zažíval i dříve. Stále totiž platí, že modlitba je hlavní cesta kněze. A to i přesto, že jsme nasazeni do pastorače, kde je povinností až až. Ale pokud je to Boží vůle, tak nás to vede k Božím věcem, nikoliv k našim.

Každý člověk potřebuje nějaké zázemí a také zpětnou vazbu. To může zajišťovat právě rodina, domov, nebo nějaké užší společenství. Dnes je běžné, že kněží žijí osamoceně na faře. Necítíte se v tomto směru handicapován nebo ohrožen? Máte Vy potřebné zázemí?

Ano, vskutku mohu potvrdit, že žiji na faře sám. Ale ne osamoceně. Když opomenu “standardní” kontakt s farníky, tak jsou to takové tři hlavní oblasti, ve kterých dostávám zpětnou vazbu, kde zažívám ono užší společenství. První je moje vlastní rodina, kde jsem vyrůstal. Mám úžasně rodiče a sourozence. Rodina sestry mi dává nahlédnout do rodinného stylu života (se čtyřmi dětmi si člověk užije spoustu radosti a starostí). Druhou oblastí je duchovní rodina, díky

keré jsem kněz. Je to společenství otce Pia, které se jmenuje "Služebníci utrpení".

Do tohoto společenství patřím, zde duchovně čerpám, tady naplňuji svoje povolání jako "zasvěcený kněz". Členové totiž skládají sliby evangelijních rad: čistoty, chudoby a poslušnosti. Třetí oblastí je jedna konkrétní osoba - můj rodný bratr, novokněz. Sdílíme spolu mnoho, jsme si povzbuzeni. Je to dar mít bratra kněze.

Co je pro Vás na kněžské službě nejtěžší?

Neztratit smysl pro hloubku mše svaté a svátosti smíření.

A prožil jste už během svého kněžského života nějakou krizi, kdy jste třeba o své povolání musel bojovat?

Zažil jsem krátké období, kdy jsem se musel zpátky vracet k tomu, co jsem přijal jako svůj životní ideál, ale co jsem duchovně začal nenápadně opouštět. Nebylo to nic, co bych označil za selhání v základních rysech kněžské služby z hlediska jejího vnějšího naplňování. Ale najednou jsem zjistil, že žiji povrchně. Ze služby se stal aktivismus. I když to bylo krátké období, už to nechci zažít znovu.

Co Vám nejvíce pomohlo krizi překonat?

Pomoc (pro mě) svatého kněze.

Těšíte se do Olešnice na adorační den?

Velmi.

My se těšíme, že nás povzbudíte k adoraci. Jak se můžeme na adorační den připravit?

Připravit se na adoraci je nejlépe tím, že se připravíte dobře na svátost smíření a potom, že se půjdete vyzpovídat. Jak chcete během adorace mluvit k němu, s kým nejste smíření?

Jak Vy sám jste objevil poklad adorace?

Touha rozlišit vlastní povolání mě dovedla k tomu, že jsem začal spolu s některými dalšími mladými pořádat celonoční adorace. Samotná adorace je alfou a omegou mého modlitebního života. Považuji za adoraci i to, když se modlím u svatostánku. A s tímto skutečně den začínám a také den končím.

A máte Vy sám pro adoraci dostatečný prostor?

Ano i ne. Stále v tom hledám správný přístup. Nezapomeňte, že jsem teprve dva a půl roku knězem. Když jsem zjistil, že nemohu zcela oddělovat osobní modlitbu a službu druhým tak, jak jsem byl zvyklý dříve, zavedl jsem po každé mši ve všední den krátkou dvacetiminutovou adoraci. Tam čerpáme před Ježíšem všichni společně. Pomáhá mi to neztratit orientaci na Ježíše.

Jak vnímáte současnou dobu? Často slyšíme, jak doba nepřeje církvi, víře, křesťanství. Slyšíme o různých krizích, válkách... Myslíte si, že je naše doba zvláště těžká?

Ano, je těžká, protože jsme opustili Boha. Každý z nás neseme zodpovědnost za to, jak je přítomen Bůh v našich rodinách, farnostech, obcích, městech, státech. Když se navrátíme k Bohu celým srdcem, tak doba přestane být těžkou. A to i přes všechny nesnáze, které jsou nebo budou.

A v čem spařujete v současné době pro lidi největší nebezpečí?

Největší nebezpečí je lhostejnost. Když nám už nebude záležet na duchovním rozměru lidského života, tak jsme prohráli.

Jakou otázku si v současnosti pokládáte?

Ta otázka je: Ježíši, když je cestou k opravdové duchovní plodnosti tvůj kříž, dáš mi sílu jej nést?

Co Vám v poslední době udělalo největší radost?

Velkou radost mi udělala jedna holčička z první třídy z náboženství. Na konci hodiny se mě jednou zeptala: „Pane faráři, proč musíme vždycky končit tak brzy?“

Díky za rozhovor. Ať Bůh pokračuje v dobrém díle, které ve Vás započal a žehná Vám ve Vaší službě.

otázky položil a rozhovor připravil Josef Kánský

Ministrantská pouť do Rajhradu

Dne 27. dubna se konala ministrantská pouť do Rajhradu. Cestou tam nás nabral autobus v Lysicích, ve kterém jeli všichni ministranti z boskovického děkanátu. Cestou tam jsme šli od Olympie z Modřic, společně s otcem biskupem. Na místě, v rajhradském klášteře, jsme vše zahájili mší svatou a představením ministrantů ze všech děkanátů. Po mši bylo připraveno spoustu stanovišť, např. fotbal, opékání špekáčků, letecký simulátor, RC auta, virtuální realita, střelba z praku nebo lukostřelba a spoustu dalšího. Den jsme si moc užili a máme z toho spoustu zážitků, vzpomínek a těšíme se na další ročník tohoto setkání.

Za ministranty Jenda, Pepa a Tom

Děkanátní pouť

Škoda, že jste se mnou nebyli na letošní děkanátní pouti ve Vřesicích k bl. Engelmarovi - Andělovi z Dachau. Vlastně je to už tradiční pouť o svátku Panny Marie Prostřednice všech milostí, 8. května. Tedy v den, kdy si připomínáme konec druhé světové války.

Jel jsem letos na kole, po lesních cestách. Protože je to jen několik kilometrů, mohl jsem vyrazit až po obědě a mši svatou ve 14 hodin jsem pohodlně stihl. Cestou jsem vzpomínal, jak jsme tam před několika lety šli pěšky, kochal se krásou jarní přírody a zvláštním způsobem se mě dotýkalo, že tady v našich končinách, které známe, poměrně nedávno působil někdo, kdo nám může být vzorem jako blahoslavený. Že to je vlastně takový ten „svatý ze sousedství“, o kterém mluví papež František.

Mši svatou sloužil pan děkan P. Miroslav Šudoma spolu s ostatními kněžími a jáhny. Kazatelem byl P. Gorazd František Krušina OPraem. V rámci poutě bylo požehnáno memento připomínající P. Engelmara Unzeitiga. Až tamtudy pojedete do Letovic, zastavte a prohlédněte si ho.

Po mši svaté byl potom program se zajímavým tanečním vystoupením a občerstvení na vyletišti ve Vřesicích. To byla příležitost setkat se mnohými lidmi, s nimiž jsem se díky své práci ve farnostech děkanátu seznámil.

Zpáteční cestu jsem si naplánoval trochu jinudy, což se mi moc nevyplatilo. Vzhledem k aktuálnímu stavu lesů se na mnoha místech vyskytují oplocenky. A to i tak, že přehrazují cesty. Takže jsem se nakonec s vyplazeným jazykem a šrámy od trní vyškrábal k vysílači nad Sulíkovem. Alespoň jsem spálil ten párek a pivo, jimiž jsem se odměnil ve Vřesicích.

Budu rád, když příště pojedete se mnou.

Josef Kánský

Ovečky a velký zlatý pohár

Protože se naše děti v náboženství učily o Ježíši jako o dobrém pastýři, který se stará o své ovečky, napadlo mě, že by bylo krásné, kdybychom tímto motivem ozdobili i náš kostel.

K tomu všemu jsme potřebovali nějaký výrazný středobod naší výzdoby. A co by mohlo být lepšího než velký kalich? Středem naší výzdoby se stal květináč na nožce, který jsem potřela zlatou barvou. Vypadal jako opravdový pohár! Do něj jsme dali červenou látku jako symbol poháru plného vína a imitaci hostie. V okolí kalicha jsme pak rozmístili ovečky v bílých květináčích s napíchanou zelení, a každá ovečka měla na sobě cedulku se jménem jednoho dítěte, které přistupovalo ke svátosti. Vždyť právě jako ovečky nás Pán Bůh vede po správných cestách.

S přípravou výzdoby mi velmi ochotně pomohly i farní květinářky. Poradily mi s výběrem vhodné zeleně a naaranžovaly kytice a ovečky do květináčků. Bez jejich pomoci by to rozhodně nebylo tak krásné.

Samozřejmě nesmím zapomenout poděkovat našim katechetkám a panu faráři. Díky jejich trpělivosti a lásce se naše děti naučily tolik nového o Bohu a připravily se na tento významný den. Mše svatá byla krásná a dojemná a já věřím, že si ji děti na celý život zapamatují.

Žaneta Horáčková

Moje velká svátost

Představte si, že jste se dva roky učili o Ježíši, modlili se a zpívali písničky. A pak přišel ten den! Den, kdy jsem se poprvé setkal s Ježíšem úplně zblízka. Nejvíc se mi líbilo, když jsme se učili s katechetkami tetou Helenkou a Šárkou. Byly tak hodné a všechno nám vysvětlily, abychom tomu dobře rozuměli. S panem farářem jsme se zase učili nové modlitby a desatero či povídali o tom, jak je důležité pomáhat druhým. Pak přišel ten velký den. Když jsem stál před oltářem, měl jsem trochu strach, ale hlavně jsem cítil radost. Bylo to jako nejdůležitější okamžik v mém životě.

Moc děkuji tetám a panu farářovi, že mě na tohle všechno připravili. Díky nim vím, že Ježíš je můj kamarád a že se na něj vždycky můžu spolehnout.

PS: Jak mě maminka oblékla do obleku, připadal jsem si sice jak Charlie Chaplin bez buřinky a hůlky, avšak při setkání s kamarády jsem si oddechl, že nejsem sám. Nemluvím o děvčatech, která byla spíš jako malé nevěsty.

Pavlík

Setkání provokomunikantů s otcem biskupem Pavlem Konzbulem

Ve čtvrtek ráno jsme vyjeli linkovým autobusem do Brna. Čekal nás den plný překvapení a zábavy. Bylo nás sedm, s panem farářem osm. Na setkání se přihlásilo celkem 700 dětí. Byl pro nás připraven bohatý program. Mše, při které jsme se mohli setkat s otcem biskupem Pavlem Konzbulem, plnění úkolů, výstup na věž katedrály sv. Petra a Pavla. V rámci plnění úkolů jsme si mohli upéct hostie. Oběd jsme si dali v McDonaldu. Pak nás čekal návrat domů. Všichni byli nadšení a spokojení, že se výlet vydařil. Myslím, že si každý odnesl skvělý zážitek.

Amálka

Žehnání kaple ve Křtěnově

Tak jsme se konečně dočkali! Křtěnov má svou zvoničku, své patrony a tedy i pouť. O tom, jak vznikla myšlenka kaple a proč jsou patroni sv. Petr a Pavel, jsem už psala loni. Letos 30. června jsme poprvé oslavili pouť se vším všudy a otec Tomáš Šíma nám kapličku požehnal.

Kaple sv. Petra a Pavla stojí na místě zbouraných domů číslo popisné 35 a 38. Domy byly ve velmi špatném stavu. Obec požádala rodinu Bočkovu, která domy vlastnila, aby je směnila s obcí za pozemky, které byly obecní a rodina je trvale užívala. Směna byla realizována za 1 Kč. Náklady na demolici staveb činily 600 000 Kč. Architektonický návrh kaple zhotovil Josef Kánský z Olešnice. Technické provedení stavby zabezpečil Jaroslav Vlasák z Crhova. Realizaci stavby kaple a altánu provedla firma MK Izolstav z Crhova. Terénní práce, chodníky a gabionová zeď byly zhotoveny firmou Holcner - doprava ze Štěchova.

Zvon do kaple vyrobila firma Šeda Bells z Kostelce nad Orlicí. Cena zvonu činila 145 000 Kč a složili se na něj naši občané Křtěnova a lidé z okolí. Jejich jmenný seznam je uložen v kopuli kapličky. Kolem kaple bylo vysazeno více než 3000 rostlin, tři jabloně a „vánoční strom“. Návrh výsadby a realizaci provedla Tereza Chuchnová ze Křtěnova. U zdi je umístěn litinový kříž, který stával v předzahradce protějšího domu. O jeho stáří nic nevíme, ale z vyprávění pamětníků pochází asi z 19. století. Mechanický betlém a dřevěné sochy světců sv. Petra a Pavla vyrobil pan Milan Rossler ze Křtěnova. Náklady na celou návěs včetně kaple dosáhly částky 2 200 000 Kč. Pro představu letošní rozpočet obce Křtěnov činil 3 800 000 Kč. Na část nákladů byla obci poskytnuta dotace. Všechny faktury týkající se nové návěsi jsou již zaplacené. Křtěnov má teď kromě zvoničky také NÁVES, kterou nikdy neměl. Celý prostor s kaplí, altánem, pítkem a lavičkami nese oficiální název „venkovní komunitní centrum obce Křtěnov“.

Slavit jsme začali už v sobotu ráno o svátku sv. Petra a Pavla komunitní snídaní. Křtěňáci se sešli na návěsi, každý donesl něco dobrého z domu, uvařili jsme kávu a společně posnídali. Starým lidem, kteří tam už nedojdou, jsme snídani donesli. Večer jsme se opět sešli na sousedském posezení. Byl nádherný, teplý, červnový večer a my jsme si ho užili. K tanci, poslechu i zpěvu hrála skupina Gurmeni a protože letos přijel i kolotoč, tak se točilo nejen pivo. V neděli se od rána u kaple chystalo vše ke mši svaté, protože bylo hrozné vedro, tak se stavěly i stany. Při mši svaté otec Tomáš požeňnal kapli a zároveň jsme oslavili deset let jeho kněžství. Dali jsme mu sazenici růže, která mu bude každý rok, když vykvetě, připomínat kapli ve Křtěnově, ale i deset let jeho kněžství.

Odpoledne už následoval tradiční dětský den, kde se opět sešli všichni i ti starší, chystající program pro děti, letos na téma: „Přijela pout“^{ce}. A tak celé hřiště ožilo stánky, které místní připravili pro děti. Vyráběly se papírové růže, zdobila se perníková srdce z pouti, střílelo se ve střelnici, děti překonávaly strach v strašidelném domě, místní pro ně dokonce připravili i autodrom, vlnovou dráhu a zvířátka z balónek. No zkrátka bylo veselo, jak o pouti má být. I když jsme večer už byli všichni unavení, tak jsme si to ve velké radosti všichni malí i velcí užili. Kéž by nám to vydrželo.

A ještě závěrem pozvánka. Udělejte si o Vánocích večerní procházku do Křtěnova. V pohyblivém betlému jsou nové postavičky. Svítí nejen betlém a vánoční strom, ale také je krásně nasvícen zvon v kapli.

Svatí Petře a Pavle, orodujte za nás

J. Sobotková

Karmelská pout' Bystré

S požeňnáním na cestu vyráží již několikátý červenec z domovské olešnické farnosti skupina poutníků. Jdou vždy známými cestami, přechází kopce s výhledem na malebnou krajinu, prochází sousedními vesnicemi... Míjí také krásnou historickou kapli nad Hartmanicemi, kde železná socha krásné hraběnky Ernestiny ukazuje na cíl olešnických poutníků. Tím je Bystré u Poličky,

kde se konávají karmelské poutě. V historii zde při farnosti fungovalo škapuliřové bratrstvo, které sdružovalo milovníky a příznivce Panny Marie i karmelské spirituality. V roce 2015 biskup Mons. Jan Vokál bratrstvo obnovil pod novým názvem: Rodina Karmelu v Bystrém. Poutě k tomuto kostelu jsou tradicí už několik staletí a Bystré je jedním z nejstarších poutních míst Panny Marie Karmelské v České republice. Dá se tedy říci, že máme, co by kamenem dohodil, vzácný klenot. Snad se v příštím roce rozšíří řady olešnického procesí. Kdo by chtěl, může se také o pouti přidat k Rodině Karmelu, která čítá již více než 200 žijících členů.

Vojtovi

Poutní zájezd na východní Slovensko

Na poutní zájezd organizovaný panem jáhnem Ladislavem Kincem jsme se vydali ve čtvrtek 25. července v autobuse pana Šaura s řidičem Františkem Vojtou. Duchovní doprovod zajišťovali Mons. Jan Peňáz a P. Tomáš Šíma. První zastávku na naší pouti jsme měli v Horní Bečvě v kostele svatých Jana a Pavla (římských úředníků za vlády Juliána Apostaty, kteří byli pro svoji křesťanskou víru popraveni stětím 26. června 362). Mezi autory výzdoby zdejšího kostele se řadí stejně jako v našem kostele i bratři Kotrbové. V Horní Bečvě je jejich dílem křížová cesta.

Pak jsme pokračovali více než 200 km do Levoče. Zde jsme měli objednanou prohlídku kostela Panny Marie a Jakuba apoštola se světoznámým oltářem, který je dílem Mistra Pavla z Levoče. Oltář je vysoký 18,62 m, dokončen byl v roce 1517 – jedná se o nejvyšší křídlový oltář na světě celý z lipového dřeva s bohatou řezbářskou výzdobou. Sochy Panny Marie, sv. Jakuba Staršího a sv. Jana jsou v nadživotní velikosti, pod sochami je výjev znázorňující poslední večeři Páně, prý v okamžiku, kdy Kristus říká: „Jeden z vás mě zradí.“ Nad velkými sochami jsou ještě sošky všech apoštolů. Na křídlech jsou namalovány výjevy ze života svatých apoštolů Jakuba a Jana. Oltář byl celý zrestaurovaný v roce 2015. V bazilice je ještě dalších 14 oltářů. Jedním z nich je oltář Dobrého pastýře, na kterém je Ježíš s kloboukem na hlavě.

Mši svatou jsme slavili v bazilice Navštívení Panny Marie na Mariánské hoře nad Levočí. Je to nejstarší poutní místo na východním Slovensku. Už v polovině 13. století zde stála první kaplička. Dnešní podoba kostela je ze začátku 20. století. Na baziliku kostel povýšil papež Jan Pavel II. v roce 1984, v roce 1995 pak na Mariánské hoře sloužil mši svatou za účasti více než 650 tisíc poutníků.

Z Levoče to je jen kousek do Smižan, kde jsme na naší pouti byli ubytováni v poutním domě komunity bratří Pallottinů. Sv. Vincent Pallotti (1795 – 1850) byl diecézním knězem v Římě. Pracoval s mládeží, vězni, vojáky, učil na vysoké škole, byl vyhledávaným zpovědníkem nejen prostých lidí, ale i papeže a kardinálů. „Všichni jsme apoštoly a můžeme hlásat evangelium, křest nás k tomu zavazuje, každý má být zodpovědný za církev...“ Pallottini mají

společnou provincii pro Slovensko i Čechy, někteří ze Smižan dříve působili ve Slavkovicích. Zajišťují duchovní cvičení pro laiky i pro kněze, rektorský kostel je i v Michalovicích a v Bratislavě, věnují se lidovým misiím. Ve Smižanech mají na starosti farní kostel – svatyni Božího milosrdenství, provozují zde poutnický dům, který je zdrojem příjmů komunity. Součástí kostela je galerie papežských darů, které dostal Jan Pavel II. za dobu svého pontifikátu od jednotlivců i institucí a po jeho smrti pro ně nebylo ve Vatikánu místo. V poutním domě je kaple, kde jsme se scházeli k modlitbě chval.

V pátek jsme jeli necelých 70 km na sever k polským hranicím do Litmanové, kde se na hoře Zvir v období od 5. srpna 1990 do 6. srpna 1995 zjevovala každý měsíc Panna Maria. Událost popisuje filmový dokument „Ivetka a hora“ a lze ho dohledat na iVysílání České televize. Cestou do kopce k poutnímu areálu jsme se pomodlili krátkou křížovou cestu. Duchovní správu na hoře Zvir vykonávají řeckokatoličtí kněží. Byli jsme účastni modlitby růžence, způsob je trochu odlišný od našeho. Pak následovala řeckokatolická mše svatá zakončená modlitbou za zemřelé, které kněz vyjmenovával. Nás neznalé řeckokatolického způsobu bohoslužeb zaujalo podávání svatého přijímání: kněz nabírá tělo Kristovo v podobě kousků chleba lžičkou a vhadzuje do úst přijímajících. Po mši svaté nám duchovní správce hory Zvir odpověděl na naše dotazy a připomínky. Část odpoledne jsme trávili v Kežmarku, prohlédli si s průvodcem baziliku sv. Kříže s krásnými gotickými klenbami a výzdobou, na které se podílel Mistr Pavel z Levoče. Na náměstí jsme měli rozchod a došlo i na kávičku a zmrzlinu. Naši katolickou mši nám pak odsloužili otcové ve svatyni Božího milosrdenství ve Smižanech.

V sobotu jsme absolvovali cca 170 km dlouhou cestu k ukrajinským hranicím do místa, kde žila blahoslavená Anka Kolesárová (1928 – 1944) – do Vysoké nad Uhom. Zde jsme nejdříve v kostele Sedmibolestné Panny Marie slavili mši svatou. Potom se nás ujala sestra Stanislava z poutnického pastoračního centra „Domček“. Povíдалa nám o životě Anky Kolesárové, která je mučednicí čistoty a obětí válečného zločinu spáchaného vojákem Rudé armády. Anka byla blahoslavená l. září 2018.

V kostele je umístěn kamenný relikviář ve tvaru srdce s jejími ostatky a třemi kuličkami růžence, které se spojené šňůrkou našly při exhumaci jejího těla. Tři kuličky růžence představují pro mladé lidi výzvu k modlitbě tří zdrávasů denně za srdce moudré, čisté a spravedlivé. „Domček“ je místem setkávání a rozvíjení duchovních aktivit mládeže.

Odpoledne jsme měli zastávku v Košicích, zhruba v polovině cesty mezi Vysokou a Smižany. Navštívili jsme gotickou katedrálu svaté Alžběty, která je největším kostelem na Slovensku. Průvodce chrámem byl výborný. Byl rád, že nejsme jenom turisté. Odměnil se nám tím, že nabídl případnému varhaníkovi mezi námi, aby si vyzkoušel hru na varhany. A protože mezi námi byla jako účastnice pouti paní učitelka Nečasová, která několik let učila na základní škole v Olešnici a hraje na varhany v kostele v Letovicích, tak tuto nabídku využila a předvedla kratičký varhanní koncert se závěrem „Kristus vítězí“.

V neděli 28. července jsme se ráno rozloučili s poutním domem bratří Pallottinů a po snídani přešli do Spišského Podhradí, kde nedělní mši svatou koncelebrovali naši kněží se zástupci Spišské kapituly v katedrále sv. Martina. Po mši svaté následovala komentovaná prohlídka. Při ní jsme opět obdivovali, jako ve všech navštívených spišských chrámech, zejména krásné deskové oltáře s vyřezávanými reliéfy.

Od Spišského Podhradí jsme nastoupili cestu k domovu. Naposledy jsme se při pouti pokochali panoramatem Vysokých Tater. Po ujetých téměř 200 kilometrech jsme měli zastávku v městě Bytča, kde jsme navštívili „sobášný palác“, který nechal v areálu místního zámku zbudovat uherský palatin Juraj Turzo zejména pro svatební hostiny svých šesti dcer. V sálu v přízemí paláce byla výstava sbírkových předmětů a prací zdejšího architekta, v patře pak sbírka uměleckých krajek.

Asi po hodině jízdy jsme zastavili v motorestu ve Starém Hrozenkově na pozdní oběd a odtud pak už rovnou domů. Velké poděkování patří Fandovi za bezpečnou jízdu, jáhnu Ladislavovi za veškeré zajištění a bezchybnou organizaci a kněžím Mons. Peňázovi a P. Tomáši za duchovní službu.

Marie Šafaříková

Tábor, jak ho neznáme

Rok s táborem (co je kdy potřeba udělat)

Pro hlavního vedoucího začíná tábor hned po skončení tábora předchozího. V září/říjnu probíhá porada, na které bilancujeme předchozí tábor a orientačně se zjišťuje, kdo z vedoucích plánuje jet i příští rok. Následně se čeká, až budeme znát termín předchozího turnusu v tábořišti a potom si volíme termín my. Nejpozději na začátku nového roku už musí být všechno domluveno, aby se mohl termín oznámit. První táborová porada probíhá v únoru. Na této poradě zjistím počet vedoucích, kteří chtějí jet. Dále se domlouvá maximální počet dětí, cena tábora a další organizační věci.

V březnu začínám komunikovat s oficiálním organizátorem našeho tábora, kterým je Sdružení Petrov, a spouštím přihlašování. S koncem přihlašování (druhá půlka dubna) svolávám další poradu, kde už víme předpokládaný počet táborníků, a rozdávám jednotlivým vedoucím na starosti hry a další body táborového programu.

Na začátku května mi ve škole končí letní semestr, takže z hlediska tábora řeším hlavně komunikaci s rodiči a další neodkladné záležitosti. Na konci května mám po zkouškách a začínám se naplno věnovat táboru. Komunikuji s vedoucími o programu, objednávám táborová trička, nakupuji potřebné vybavení. Na konci června svolávám další poradu a začínám řešit stavění tábora. Nachystání všeho na stavěčku zabere týden. Na tábor odjíždíme dvěma naloženými auty s vozíky v 10 lidech. Samotná stavba zabere týden, ale my se na stavbě podílíme pouze první 2 dny. Z Olešnice vozíme do tábořiště 2 velké vojenské stany a téměř všechna lehátka.

Po stavěčce začínám řešit veškeré papírování a kontroluji, že je všechno nachystané. Většinou se přijde na některé věci, které je potřeba udělat a taky se vždy něco pokazí, takže se to musí řešit úplně od začátku. Následuje poslední porada 3 dny před odjezdem, nákupy potravin a chystání všech věcí k odjezdu. Do tábořiště odjíždím s většinou vedoucích den před dětmi, abychom stihli tábořiště nachystat.

V průběhu samotného tábora řeším veškerou komunikaci se všemi lidmi, kteří plánují přijet nebo nám mají něco přivést. Zároveň se starám o finance, řeším nákupy a v podstatě zajišťuji propojení tábora s okolním světem. Dalším mým úkolem je zajistit, aby všechno bylo v pořádku z hlediska legislativy. Z tohoto hlediska se nejvíc věcí vztahuje ke kuchyni a zdravotnickému zajištění. Zároveň jsem stále v pohotovosti pro případ, že by bylo nutné zajet na ošetření do nemocnice, případně řeším další problémy, které se během tábora vyskytnou. V posledních letech se skoro vůbec nepodílím na chystání samotného programu pro děti, protože na to už nemám kapacitu.

Po konci tábora odvážíme naše táborové vybavení a většinou po nás následuje další turnus. Přibližně za 2 týdny po konci našeho tábora probíhá bourání tábořiště.

Následně mi zbývá dodělat táborové účetnictví a nachystat všechny potřebné papíry. To je práce tak na 2 dny čistého času. Jakmile mám všechno hotové, tak odnáším všechny dokumenty na Sdružení Petrov, čímž pro mě končí tábor někdy na přelomu srpna/září. Nakonec se jen svolává po táborová porada a celý koloběh začíná znovu.

Letošní tábor byl však z hlediska organizace náročnější než předchozí. Na konci června se táborem prohnala vichřice a vyvrátila mnoho stromů v celém Rakoveckém údolí. Program pro děti se nám podařilo přizpůsobit situaci, ale zkomplikovalo se nám zásobování. Tábor mohl nakonec proběhnout jen díky výjimce, protože celé údolí bylo zavřené pro veřejnost. V táboře není elektřina, takže každý den jezdíme pro čerstvé potraviny a vodu. Letos jsme za dobu konání tábora najezdili autem 1200 km, což bylo zejména tím, že jsme nemohli využívat stejné lesní cesty jako v minulých letech.

Zároveň se už teď pomalu začíná chystat příští tábor, který proběhne v termínu 24.7–2.8.2025 opět v Bukovince.

Josef Novotný

Tým celotáborovky

S každým našim táborem je neodmyslitelně spjata celotáborová hra. Jedná se o příběh, který nás celých 10 dní provází a dělá každý tábor unikátní. Prostřednictvím celotáborovky se snažíme děti něco naučit a předat jim důležité hodnoty. Celotáborovku má na starosti vždy menší skupinka vedoucích, momentálně jsme čtyři.

Příprava celotáborovky je časově poměrně náročná záležitost. Klíčové je samozřejmě vymyslet téma, což je často dost složité. Zatím se nám to ale vždy povedlo. Scházet se začínáme už v únoru a během první porady se domluvíme na tématu a nastíníme si hlavní příběh. Během dalších porad už poté vymýšlíme děj jednotlivých dnů do detailu, dáváme pozor, aby příběh logicky navazoval a dával smysl. Nesmí být moc složitý kvůli mladším dětem (a vedoucím), ale zároveň se snažíme, aby alespoň trochu bavil i ty starší. Porady jsou zhruba jednou měsíčně a většinou trvají 2-3 hodiny. V květnu si dáváme trochu pauzu, protože téměř vždy někdo maturuje nebo státnicuje. Na začátku července se to pak snažíme zběsile dohnat, protože tábor už je za rohem a my máme dojem, že nemáme skoro nic – těsně před táborem si pak musíme udělat několikadenní „soustředění“. Během velkých porad s ostatními vedoucími rozdělujeme role a úkoly – kdo má co vyrobit, kdo si má sehnat jaký kostým nebo kdo má vymyslet hru, která by se hodila do celotáborovky.

Další složitá disciplína je odjezd na tábor, protože k celotáborovce potřebujeme spoustu předmětů – kostýmy, rekvizity do animací, spoustu vytištěných papírů na hry a další zbytečnosti, které si navymýšlíme. Poslední detaily se doladují ve čtvrtek před příjezdem dětí. Mohlo by se zdát, že tím naše tvůrčí činnost končí a pak už jen organizujeme a dohlížíme, aby vše proběhlo správně. Během tábora se ale spousta věcí nepodaří, něco se nestihne nebo se musíme přizpůsobovat vnějším okolnostem, třeba počasí, takže se nějaké věci musí předělat. Občas navíc někdo z vedoucích přijde s dobrým nápadem, který by bylo škoda nevyužít, tak celý příběh trochu pozměníme.

No a po táboře už jen zbývá se sejit, zhodnotit další ročník a dát dohromady, co by se mělo do příštího roku zlepšit. Nakonec se vždycky shodneme, že i když se skoro celý tábor nezastavíme, moc nás to baví, a doufáme, že i děti si díky naší snaze odváží z tábora spoustu krásných zážitků.

Lida Novotná, Jana Novotná, Eva Nechutová, Martin Toman

Táborový zdravotník

Abyste se mohli stát táborovým zdravotníkem, musíte absolvovat akreditovaný zdravotnický čtyřicetihodinový kurz. Na kurzu získají účastníci nejen znalosti první pomoci, ale také přehled o běžných situacích, které je mohou na táboře potkat. Součástí kurzu jsou i praktické ukázky, které spolu se znalostním testem tvoří závěrečnou zkoušku.

Sice jsem letos dělala zdravotnici druhým rokem, ale stále se dostávám do situací, na které vás čtyřdenní kurz nepřipraví. Výhodou je mít externí pomoc, třeba na telefonu. Ve většině případů však nejde o čistě „zdravotnickou“ záležitost. Táborový zdravotník bývá zpravidla poměrně všestranná osobnost. Musí zastávat i jiné funkce, například archiváře, maséra, uklízečku (zejména v případě střevní epidemie) a především schopného psychologa.

Mým úkolem před táborem je zkontrolovat a doplnit léky do táborové lékárny a připravit všechny potřebné dokumenty. Pro každé dítě se tisknou dvě zdravotní karty – jedna, kam se zapisuje jakékoli ošetření, a druhá na evidenci klíšťat.

Celkem se tak jedno vytažení klíštěte musí zapsat třikrát, napotřetí si tuto informaci píšu k sobě.

Tábor jako takový začíná pro zdravotníka při předávání dětí. Je důležité, aby byly odevzdány všechny potřebné dokumenty. Na tábore tato pozice patří k těm, které musí být neustále v pozoru. Většinou mi práci usnadňují samotné děti, například tím, že už vědí, že si mají každý večer dojit pro léky. A pak už jen přicházejí nejčastěji s klíšťaty, štípanci nebo nataženými svaly. Ani letos tomu naštěstí nebylo jinak.

Po tábore mě už jen čeká uskladnění lékárny a archivace důležitých dokumentů.

Eva Nechutová

Orelský prapor

Jednota Orla v Olešnici se rozhodla, že v letošním roce pořídí prapor. Tento záměr existoval od počátku existence Orla v Olešnici, ale k jeho realizaci nedošlo. Až letos. Iniciátorem aktualizace tohoto záměru je pan Soukal, jakožto starosta jednoty. S podporou rady jednoty nechal zpracovat návrh a cenovou nabídku u firmy Velebný & fam z Ústí nad Orlicí.

Grafický návrh vycházel z původního návrhu z 30. let 20. století. Byl, samozřejmě, upraven a trochu zjednodušen. A také doplněn o motiv olešnické Panny Marie. Přiznám se, že když jsem návrh viděl poprvé na papíře, moc mě nenadchl. Připadal mi trochu nevýrazný a ne příliš originální.

Na začátku srpna se na mě pan Soukal obrátil s otázkou, co dělám dopoledne ve středu 7. 8. To budu, samozřejmě, v práci. Nakonec se z toho vyklubala výzva, abych s ním jel pro prapor do Ústí. Vůbec nevím, co mě to napadlo, ale kývnul jsem mu na to. „Copak ty nejdeš ve středu do práce?“ ptala se mě překvapeně manželka. „No jdu, ale nějak to budu muset udělat.“

A nelitoval jsem. V Ústí už na nás čekala paní, se kterou pan Soukal jednal. Mile nás přivítala a zavedla nás do místnosti s ukázkami různých výrobků firmy. Na stole byl připraven hotový prapor, včetně žerdí a obalu. Když ho paní rozbalila, skoro jsem nemohl uvěřit, že to je ten prapor, jehož návrh jsem viděl. Je opravdu krásný. Vypadá úplně jinak než na papíře. Krásný materiál, nádherná, živá výšivka. Paní nás seznámila s jeho výrobou a pak nás provedla po dílně, kde jsme viděli, jak takové výrobky vznikají. Je to velmi pečlivá ruční práce, přes návrh, přípravu, vyšívání a konečné zpracování. Vlastně se ani nedivím, že to stojí tolik peněz. Paní se nám věnovala přes hodinu a nakonec jsme se s praporem vyfotili. Tomu říkám přístup k zákazníkovi.

Prapor jsme bezpečně dovezli do Olešnice a začali se připravovat na jeho žehnání. To proběhlo jednak na sv. Hostýně při orelské pouti a jednak, později, v našem kostele sv. Vavřince v Olešnici.

Letos jsem na orelskou pouť prostě jet musel. I když jsme v sobotu před tím byli na svatbě a moc jsem toho nenaspal. Pout' pro mě začala tím, že jsem zaspal. Pan Soukal mě ale naštěstí vzbudil telefonem a autobus na mě chvíli počkal, takže jsem se na sv. Hostýn šťastně dostal společně s ostatními poutníky naší župy.

Mým úkolem bylo po požehnání praporu říct z pódia několik informací o naší jednotě a samotném praporu. Mši svatou přenášela TV Noe, proto nikdo jiný neměl tu drzost se tohoto úkolu zhostit. Před slavnostní mší svatou proběhl nácvik nástupu s ostatními praporečnický, nesoucími prapory mnoha jiných jednot. Dostali pokyny, kdy přesně nastoupit, kde stát atd. Naším praporečnickem byl Honza Soukal. Jenda Novotný měl zase za úkol při žehnání prapor pomoci rozvinout.

Vše tedy bylo připraveno. Začala slavnostní mše svatá a pak, když se na jejím konci schylovalo k žehnání, slavnostním krokem jsme s Jendou vystoupali na pódium. U ambónu stála paní, která koordinovala celý průběh bohoslužby s televizním přenosem. Ta na mě vytřeštila oči: „Co tu děláte?“

„No, já mám o tom praporu říct několik informací,“ zašeptal jsem. Mezitím se začal odehrávat obřad samotného žehnání. Začala listovat scénářem. „To já tady vůbec nemám. A kolik toho budete říkat?“ sykla. Na prapor kanula svěcená voda. Ukázal jsem svoji připravenou A4. „Toho je strašně moc, na to nemáme čas. Tak maximálně 10 vteřin.“ Začal jsem přemýšlet, jak asi vměstnat text, který mi připravil pan Soukal, do 10 vteřin. Vtom mě postrčila k ambónu: „Tak teď, ale maximálně dvě věty!“

Pozdravil jsem tedy přítomné a pana arcibiskupa Graubnera, který byl hlavním celebrantem a prapor právě požehnal. Zdržel jsem se informací o historii jednoty v Olešnici a dávném záměru předků a pronesl jen vyjádření vděčnosti za existenci a požehnání praporu. Koutkem oka jsem zaznamenal, jak krásně se prapor na pódiu vyjímá v rukou praporečnicka Honzy a pana Soukala s Jendou, kteří prapor krásně rozvinuli. Aspoň lidem tedy dvěma větami řeknu, co na tom praporu je. Snad to režisérka stráví. Když jsem však začal s popisem lící strany praporu, všiml jsem si, že je k lidem rozvinut svojí zadní stranou. Musel jsem tedy dodat, že tato strana je jim právě skryta. Trojice začala prapor otáčet. Když byl otočen přední stranou, popsal jsem naopak zadní stranu praporu se slovy: „Tu jste už viděli.“ No prostě: trapas. Ale lidé se usmívali a jedna starší dáma mi později řekla, že se jí to moc líbilo, že to bylo vtipné.

Zbývá snad jen dodat, že po mně dostal ještě slovo starosta Orla a ten řečnil několik dlouhých minut. Takže to s tím časem asi nebylo až tak horké. Nic to nemění na skutečnosti, že jednota Orla v Olešnici má po letech svůj prapor a že ten prapor je krásný a dvakrát požehnaný.

Josef Kánský

Žehnání zvonu 29.9.2024

Zvoňte zvony, na vše strany... Tato slova hřměla zpěvem lidí v našem farním kostele 29.8.2024 při mši svaté, a to proto, že se v naší farnosti žehnal zvon sv. Václava. Mši svaté se zúčastnilo mnoho známých i neznámých lidí, kteří chtěli být součástí tak krásného okamžiku. Ale tímto dnem vše nezačalo.

Pojďme se podívat trošku do historie a zavzpomínat více.

V olešnickém katolickém kostele bývaly čtyři zvony. V první světové válce byly zvony odevzdány k válečným účelům a zbyl pouze umíráček. Olešničtí dokázali za deset let po první světové válce sesbírat peníze na tři nové zvony, které byly instalovány na věž kostela v roce 1928. Tyhle zvony si ovšem moc dlouho nezazvonily, protože už v roce 1942 musely být opět odevzdány. 27. března 1942 bylo z Olešnice odvezeno celkem 5 zvonů. Z kostela sv. Vavřince všechny čtyři a jeden z kostelíka sv. Mikuláše, kde zůstal jeden historický zvon z roku 1650. Ten je tam dodnes.

Po druhé světové válce se podařilo místnímu rodákovi, páteru Václavu Holasovi, vypátrat starý olešnický umíráček, který byl vrácen do Olešnice brzy po skončení války. Další dva zvony byly pořízeny až v roce 1962. Donedávna tedy byly ve věži katolického kostela tři zvony: zvon Panna Maria s nápisem „Po Bohu nad Tebe nemáme“, zvon svatý Josef s nápisem „Josefe, svatý dělníku, dílo naše ochraňuj“ a umíráček z roku 1835 od Josefa z Honrichsu, který přežil obě světové války a nese nápis „uděl Pane pokoje za těchto dnů našich“. Ten čtvrtý a zároveň největší zvon (dříve zvaný hrubák) sv. Václav, který vážil 760 kg, dlouhá léta chyběl. Proto se farnost rozhodla pořídit nový zvon. Peníze se podařilo našetřit ze sbírek, darů od drobných dárců, prodejních akcí a koncertů. V nedávné době proběhla větší oprava pohonu zvonění, která umožnila přidání čtvrtého, dosud chybějícího zvonu. Nový pohon je šetrnější ke zvonům, ale také ke stolici, na které jsou zvony zavěšeny, a potažmo ke konstrukci věže. Způsob zvonění se nyní více blíží tomu ručnímu.

Nový zvon sv. Václav je nyní největším zvonem ve zvonici. Jeho ladění je Fis1, průměr 1100 mm a hmotnost cca 790 kg. Má šestiramennou korunu, výtvarnou výzdobu s reliéfem sv. Václava na koni a ručně kované srdce s uložením na kůži. Zvon zhotovil zkušený zvonař, pan Petr Rudolf Manoušek, který pokračuje ve zvonařském umění po svých předcích. Jeho otec po druhé světové válce vyrobil zvony pro Olešnici. Výroba zvonu stála 954 085 Kč. Další náklady představuje doprava, instalace zvonu a pohon zvonění. Ty jsou odhadnuty na dalších cca 150 000 Kč.

Do Olešnice byl zvon dovezen 26.9., a to 3 dny před žehnáním. 11.10. byl zvon uložen na své místo, a to na věž kostela k ostatním zvonům, kde doplňuje akord Fis dur v celé své kráse. Už ale o slavnosti sv. Václava se lidé mohli přijít podívat do našeho kostela a zvon si prohlédnout. Jelikož je zvon zasvěcený sv. Václavovi, nesměl při mši svaté chybět Svatováclavský chorál, který zněl při slavnostním průvodu ministrantů, jáhnů Ladislava Kince a Aloise Nebojsy, kněze o. Tomáše Šímy a pozvání také přijal Mons. Pavel Kafka, generální vikář brněnské diecéze.

Odpoledne mohli lidé zavítat nejen do kostela na krátký dokument o vyzdvižení zvonů, které již mají na věži své místo, ale také mohli navštívit farní kavárnu, kterou měli na starosti ministranti, kteří se domluvili, že udělají mošt z farní zahrady. Lidé si tedy mohli pochutnat nejen na moštu, ale také na pivě, čaji, kávě a dát si zákusky, které připravovaly ochotné maminky z farnosti. Lidé si při vstupu na faru mohli prohlédnout výstavu uměleckých děl ve formě obrázků na téma Zvon sv. Václava, které vytvořily děti ze základní školy z Olešnice.

Návštěvníci měli možnost hlasovat pro obrázek, který se jim líbil nejvíce. Soutěž byla rozdělena na 2 kategorie, a to 1. stupeň a 2. stupeň. Vítězové z obou kategorií po vyhodnocení dostali hodnotné dárky, jako například sluchátka, power banku, repráček, nebo něco sladkého na zub.

Zvony od nepaměti doprovází důležité okamžiky lidského života. Ať už pouze svolávají k modlitbě, nebo ohlašují svátky, a také nás provází během smutných událostí a utěšují nás v těžkých chvílích. Konkrétně zvon sv. Václava neuslyšíme zvonit jeho krásným tónem Fis každý den, ale jen v neděli a dále pak při nějakých významných událostech. Snad tento zvon bude naši obec rozeznávat co nejdéle a někomu třeba jeho tón vykouzlí úsměv na rtech nebo ho zastaví ke krátké modlitbě.

Anička Jílková, Jaruška Sobotková

Misijní jarmark

20.10. se v naší farnosti uskutečnil misijní jarmark.

Po mši svaté byla možnost pořídit si výrobky od holek z misijního klubka a maminek farnosti. Na výběr byla pestrá škála od květin, tašek, náramků, perníčků, hrníčků... Každý si zde mohl najít něco pro radost. Kdo měl chuť, mohl usednout do tepla farní kavárny a užít si příjemné chvíle s horkým čajem nebo kávou.

Na podporu misii bylo celkem vybráno 45 592 Kč, z toho 28 642 Kč na misijním jarmarku.

Všem, kteří přispěli, moc děkujeme.

Sára Vysloužilová

Godzone Tour v Brně

Godzone je křesťanský evangelizační projekt, jehož hlavním posláním je evangelizace mládeže. Z mé vlastní zkušenosti to určitě stojí za to, nemusíte tam jet s někým, můžete jet i sami, ale věřte, že s lidmi, co máte rádi, je to lepší.

Já na něčem, jako je Godzone, byl poprvé a musím přiznat, že zprvu se mi tam nechtělo, ale nakonec jsem moc rád, že jsem jel.

Náplní programu bylo zpívání a chválení Boha. A jedna z věcí, co si myslím, že oslovila spoustu lidí, byla dívka, která vyprávěla svůj životní příběh před tím, než se sblížila s Bohem.

Společenství lidí, které se tam sešlo, bylo přátelské a pozitivně naladěné. Letos jsme z Olešnice jeli na Godzone díky Jarmilce Adamcové my devátáci a osmáci, což je škoda, jelikož si myslím, že by se to líbilo všem. Moc jsem se neptal osmáků, jak si to užili, ale zaručuji vám, že 9. třída si to nádherně užila, včetně mě.

Určitě bych si to chtěl zopakovat, jet i třeba na jiná místa, kde pořádají tyto úžasné a dobré nálady plné shromáždění. Všem vřele doporučuji.

Matěj Škorpík

Podzimní pout' do severních Čech

Další krásné pouti jsme si užili od 26. do 28. října. V sobotu jsme vyjeli z Olešnice už v 5 hodin ráno, a to proto, abychom stihli mši svatou v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Čas si pro nás našel i P. Radek Jurnečka, kterého si vybral litoměřický biskup Stanislav Příbyl za generálního vikáře, a na mši svatou přijel. Kdyby to snad někdo nevěděl, tak P. Jurnečka je z Letovic a má rodové kořeny v Ústupu, odkud pochází jeho tatínek. Po mši svaté jsme měli komentovanou prohlídku baziliky a jejího podzemí, kde jsme se pomodlili v kryptě u ostatků svaté Zdislavy. Odpoledne následovala prohlídka zámku Lemberk, který je přestavěn z hradu, ve kterém v první polovině 13. století žila sv. Zdislava. Po prohlídce zámku jsme se přesunuli kousek za hranice do Německa do městečka Oybin, kde na mohutné pískovcové stolové hoře jsou ruiny kláštera a středověkého hradu. Hrad i klášter po zásahu blesku vyhořely a do dnešní doby se zachovaly jen obvodové zdi. Z místa je krásný rozhled na okolní skály a na městečko pod zříceninou. Klášterní hřbitov slouží svému účelu dodnes. Pod horou je malý kostelík. Je zajímavý tím, že přístup je po schodech jako třeba v divadle a nad oltářem je kazatelna.

Na nocleh jsme jeli do Litoměřic, kde jsme byli ubytováni v bývalém semináři. V restauraci Biskupský pivovar jsme měli zajištěny večeře, snídaně jsme si připravovali sami, protože doba podávání snídaní v restauraci byla pro program zájezdu nevyhovující.

Nedělní mši svatou jsme slavili ve Filipově v bazilice Panny Marie, Pomocnice křesťanů. Mše svatá byla česko-německá, Otče náš se modlil latinsky. Bazilika stojí v místech, kde stával domek, ve kterém žila těžce nemocná Magdalena Kade, jejíž zdravotní stav byl podle lékařů beznadějný. 13. ledna 1866 ve 4 hodiny ráno spatřila v místnosti velké světlo. Vzbudila svoji přítelkyni, která ji ošetřovala a vyzvala ji k modlitbě. Pak uviděla před sebou stojící Pannu Marii, a ta jí řekla: „Mé dítě, teď se uzdravíš.“ Magdalena byla hned zdráva a žila ještě 40 let. Na místo začalo putovat množství poutníků. Nejdříve byla postavena kaple, pak kostel, který papež Pius XI. povýšil na baziliku. Po válce začalo místo upadat, uvažovalo se i o zbourání baziliky. V 70. letech minulého století začala obnova i s pomocí odsunutých rodáků. Hlavní pout' se zde slaví vždy 13. ledna a první mše svatá je ve 4 hodiny ráno.

Z Filipova je to kousek do Rumburku a na programu byla návštěva zdejší loretánské kaple s ambitem a klášterním kostelem sv. Vavřince. Část areálu je již krásně opravena, část je stále poznamenána péčí minulého režimu. To poutní areál v Horní Polici se již své rekonstrukce dočkal za finanční pomoci EU. Kostel Navštívení Panny Marie byl po obnově otevřen v roce 2020. Duchovní správu místa převzal od biskupa Stanislava Příbyla P. Radek Jurnečka. Mše svatá v tomto barokním klenotu je každou neděli v 15 hodin (jak by nám jako farníkům tato hodina vyhovovala?). Cestou z Rumburku jsme se zdrželi a mši svatou už nestihli. Přesto si na nás P. Jurnečka našel čas a chvíli s námi po mši besedoval a na žádost pana jáhna ještě přidal obsah nedělní promluvy.

V pondělí na státní svátek 28. října jsme spěchali na půl osmou na mši svatou do litoměřické katedrály sv. Štěpána. Mons. Peňáz mohl celebrovat mši svatou se svým asi o dva roky mladším kolegou ze semináře, což oba potěšilo. Zdejší pan kostelník nás po skončení mše provedl s velmi fundovaným výkladem po katedrále. Barokní katedrála byla postavena mezi lety 1665 až 1670. Obrazy na šesti oltářích včetně hlavního maloval Karel Škréta. Do pilířů katedrály jsou vsazeny pamětní desky některých biskupů, pod deskou 10. litoměřického biskupa, kterým byl pozdější vídeňský arcibiskup V. E. Milde, je uloženo jeho srdce. Deska upomíná i na kardinála Trochtu, je u ní hořící svíce a květiny.

V Litoměřicích jsme navštívili i kostel Všech svatých. Zde na nás čekal litoměřický děkan P. Józef Czeliha. A jako v každém navštíveném kostele, vedle modlitby, historie i nějaká zajímavost. U kostela je věž, která bývala městskou pokladnicí, a přístup do ní byl vždy pouze z kostela. Majetkově patří věž městu, kostel církvi. V kostele je umístěn po domluvě a schválení biskupstvím vzácný reliéf Panny Marie křešické, protože je zde lépe zabezpečen. (Duchovním správcem křešického kostela je P. Jaroslav Stížíž, který pochází z Vratkova u Boskovic.) Mons. Peňáz zavzpomínal, že v kostele Všech svatých měl v roce 1978 svoje první veřejné kázání. A při procházce Litoměřicemi vzpomínal i na to, jak nedýchatelné ovzduší se tehdy linulo od Lovosic k Litoměřicím.

Po prohlídce jsme se rozloučili s Litoměřicemi a přes Terezín vedle pevnosti jsme dojeli do Doksan ke klášteru sester premonstrátek. Klášter byl založen již ve 12. století, sestřám byly na vychování svěřovány královské dcery, také Anežka Přemyslovna. Protože jsou premonstrátky kontemplativní řád, byl klášter císařem Josefem II. zrušen a prodán do šlechtických rukou. Za socialismu v části kláštera sídlil státní statek. Od státu byla v roce 1997 odkoupena severní část kláštera. Premonstrátky se do Doksan vrátily poté, co byly provedeny základní opravy, v roce 2003. Pečují o kostel, šijí liturgické oděvy, kreslí křestní roušky, zdobí svíčky, pěstují bylinky... a modlí se. Větší část rozsáhlého areálu – zámek Doksany je v majetku státu. Na některých částech je dodnes vidět péče socialistického státu o památky. Po obědě v restauraci v sousedních Brozanech jsme ještě cestou měli zastávku v Roudnici nad Labem, kde jsme se v gotickém kostele Narození Panny Marie pomodlili „korunku“ a kostel si prohlédli. Ještě jsme využili krásného počasí a stihli si dát zmrzlinu, někdo i kávu se zákuskem.

Velký dík patří všem zúčastněným za krásné společenství a na dálku i těm, kteří nám obětovali svůj čas a věnovali se nám.

Dá se říci, že na každém „kroku“ našeho zájezdu na nás dýchla historie, a jak se stavem historických objektů „zacvičilo“ 20. století. Množství nádherných církevních i civilních staveb se změnilo v ruiny. Některé už se opravily, některé se opravují postupně a některé se možná opravy ani nedočkají...

Marie Šafaříková

Víkendovka misijního klubka

Víkend 8.–10. 11. byl pro nás výjimečný, protože jsme ho mohly strávit společně. V pátek jsme se sešly jako obvykle a autobusem dojely do Rudky. Odtud jsme po šípkách pokračovaly pěšky k našemu ubytování, o kterém jsme předem neměly žádné informace. S překvapením jsme nakonec dorazily do Újezdu u Kunštátu. Dlouho jsme přemýšlely, kde bychom mohly celý víkend strávit, až jsme došly k jednomu domku, kde jsme zkusily zazvonit. Ve dveřích se objevili Maruška a Vojta Pavlů, takže jsme hned věděly, kde přes víkend zůstaneme.

V sobotu ráno jsme si pochutnaly na palačinkové snídani a náš nabitý program pokračoval návštěvou Laser Game arény v Boskovicích. Byly jsme nadšené. Kdyby to šlo, hrály bychom déle než tři předem zamluvené hry. Potom jsme měly moc dobrý oběd v podobě rohlíků se sýrem. Protože jsme měly ještě dost času, vydaly jsme se na nákupy do obchodů. Po návratu do Újezdu jsme si odpočinuly a objevovaly krásy místní vesnice. Nesmíme zapomenout zmínit výborné kuře na paprice, které nám naši hostitelé připravili k večeři. S plnými žaludky jsme se pak ztišily k modlitbě formou stanovišť. Zbytek večera nás také nezklamal – koukaly jsme na StarDance a zkrášlovaly se maskami a krémy na obličej.

V neděli jsme nemusely vstávat moc brzy, protože jsme šly na mši do Kunštátu v 11 hodin. Poté jsme se unavené, ale spokojené vrátily domů.

Moc děkujeme všem, díky kterým jsme si tento víkend mohly tak užít!

Holky z klubka

300. pout' Nový Jeruzalém

Stačí si to spočítat: $12 \times 25 = 300$. První pout' Nový Jeruzalém se uskutečnila v Olešnici 13. ledna 2000.. Tehdy nás na ni pozval P. Pavel Havlát z Vranova u Brna s tím, že prosebné pouti se budou konat v různých farnostech vždy 13. v měsíci za doprovázení Pannou Marií z Fatimy – Matkou lásky. Původně byly stanoveny tři úmysly proseb: o nová a trvalá duchovní povolání, o věrné a obětavé spolupracovníky kněžím, o růst daru víry v našem kraji. Hlavním organizátorem poutí se stal jáhen Ladislav Kinc, byl i zdatným dispečerem autobusové dopravy – poutníků leckdy bylo i pět obsazených autobusů. Kromě hlavního účelu poutí – proseb za uvedené úmysly, byl pro poutníky bonus v tom, že měli možnost poznat jiné kazatele a navštívit kostely, kam se běžně nedostanou. Protože se pouti konaly vždy v pracovní dny, byla to zejména pro pracující ze vzdálenějších míst překážka účasti. A pak přišel covid. Ale ani ten nezabránil v konání poutí, jen jsou s menším počtem zúčastněných.

Byli jsme pozváni na 300. prosebnou mariánskou pout' s hlavním celebrantem kardinálem Dominikem Dukou. Ale jak se říká, změna je život. Pan kardinál onemocněl a nemohl přijet. Jáhnu Ladislavovi se na poslední chvíli podařilo zajistit rovnocennou náhradu v osobě moravského metropolity, olomouckého arcibiskupa Josefa Nuzika. Co pro naši farnost tak významná návštěva a skutečnost, že se prosebná pout' koná po 300. znamená?

Marie Šafaříková

Katecheze dobrého pastýře u nás ve farnosti

Od začátku října se u nás ve farnosti schází děti na katechezích dobrého pastýře. Každé čtvrtéční odpoledne přichází na faru 16 dětí ve věku 3-6 let, aby společně naslouchaly Bohu.

Katecheze dobrého pastýře začaly v Itálii přesně před 70 lety pod vedením biblistky Sofie Cavalletti a montessori pedagožky Gianni Gobbi. Jde o ucelený program katechezí, které probíhají v pečlivě připraveném prostředí, kterému se říká atrium. Témata a materiál, které jsou dětem představované a postupně je uvádí do tajemství víry, stojí na dvou základních pilířích: Bible a liturgie. Program Katechezí Dobrého pastýře vychází z metody Marie Montessori. Dnes fungují po celém světě a u nás v ČR je také mnoho

farností, které mají svoje atrium. Cílem je 1) seznámit už takhle malé děti s prostředím kostela, protože tam, kde to znám, se můžu cítit dobře, 2) zakoušet Boží lásku, poznávat Boha, 3) učit se modlitbě.

A jak takové naše setkání vypadá? Děti jsou celou dobu v tichu. Ano – v tichu! A ne jen, že nedělají hluk. Naším cílem je dostat se do opravdového ticha, ve kterém mluví Bůh. Pomáhají nám v tom hry na ticho, které hrajeme na začátku každého setkání. Potom se děti rozejdou k samostatné práci s materiálem v atriu. Jsou to jednoduché zklidňující aktivity jako třeba přesypání krupice, skládání ubrousků, předávání obilí z misky do misky pomocí lžičky. Dále taky mohou děti pracovat s modely a materiálem, který už jim byl odprezentovaný. Po samostatné práci je v tichu volám jménem ke společné prezentaci. Povídáme si o novém tématu, ukazují, jak se pracuje s příslušným materiálem, a zakončíme modlitbou. Děti se opět rozejdou ke své práci, kterou si samy vyberou. Na závěr našeho 60minutového setkání se společně pomodlíme v modlitebním koutku. Modlíme se pomocí modlitebních karet – veršů z písma, písničkou nebo jen tichem u svíčky. Kdybyste k nám do atria nakoukli, viděli byste děti pracující s modelem oltáře, liturgickým nádobím, s ornáty ve čtyřech liturgických barvách (třeba by vám nějaké dítě i řeklo, kdy se která barva používá), s globusem, kde je vyznačená země Izrael a taky s mapou Izraele, na které děti znají tři důležitá města – Nazaret, Betlém, Jeruzalém. Taky byste viděli děti, které malují, lepí koláže ornátů, oltáře, adventního věnce, nebo mapy. Mnoho nás toho ještě čeká. Budeme společně objevovat tajemství Božího království při četbě podobenství o hořčičném semínku, o kvasu, také nás čeká podobenství o dobrém pastýři a z liturgie to budou liturgická gesta a jejich význam (vkládání rukou nad obětní dary, pozdvihování, znamení kříže, pokleknutí), liturgická místa a předměty (svatostánek, ambon atd.). Jednou z nejvzácnějších prezentací bývá pro děti prezentace o křtu ve spojení s Velikonocemi. Tak nám držte palce!

Kristýna Novotná

Opravy

Bezesporu nevýznamnějším počinem roku 2024 z hlediska technických záležitostí farnosti bylo pořízení nového zvonu. Tomu se věnuje samostatný článek. Nový zvon jistě není jen technickou záležitostí. V tomto případě je zřejmé, že má přesah do života farnosti v širším slova smyslu. Možná by ale bylo škoda nevšimnout si, sice ne tak nápadných, ale přesto pro život farnosti důležitých oprav. Městem byl opraven chátrající chodník mezi farou a kostelem. Zhotoven byl nový betonový sloupek pro 10. zastavení Křížové cesty bolestí regionu. Nahradil ten poškozený a nyní už jen čeká na příznivé povětrnostní podmínky, aby mohl být osazen původními kovářskými prvky. Spolu s ním byl vyroben ještě jeden, záložní sloupek, který může být použit v případě podobného poškození u jiného zastavení.

Jistě jste si všimli nových nátěrů kostelních i farních vrat a dveří. Nezasvěcený pozorovatel by jistě nepoznal, že se nejedná o profesionální práci. Tak kvalitně se tohoto úkolu zhostili velkorysí, nadšení a šikovní farníci. Ušetřili tím farnosti prostředky, které mohou být v příštím roce použity třeba na opravu fasád soklu kostela a opěrných pilířů věže. Zvon v kostele sv. Mikuláše dostal nový, šetrnější pohon, a tak se můžeme těšit, že ho budeme slyšet zvonit častěji. A jaké úkoly nás čekají v příštím roce? Opravu, mimo jiné, vyžaduje podlaha v prostoru depozitu. A důležitým projektem je také řešení bezbariérového vstupu do kostela. A pak jsou tu, samozřejmě, drobnější provozní záležitosti. Občas se na některé ze střešů uvolní krytina a je třeba ji opravit, dochází i k závadám na technických instalacích.

Proto chci závěrem poděkovat všem, kteří se vlastní prací, ale i finančně, logistikou a modlitbou podílejí jak na těch velkých, viditelných, projektech, tak na těch malých a téměř neviditelných, ale přesto důležitých. Velmi si vážím toho, že to takto u nás ve farnosti funguje. A přeji nám všem, ať veškeré toto technické fungování je i nadále provázáno Božím požehnáním a pomáhá nám budovat vztahy ve farnosti a k farnosti.

Josef Kánský

Farní kavárny v roce 2025

Milí farníci, chtěli bychom vás srdečně pozvat na farní kavárny, které se budou v příštím roce konat pravidelně jednou za dva měsíce v čase po mši svaté. Již letos jsme se několikrát neformálně sešli u kávy a čaje, a protože se tato setkání ukázala jako velmi příjemná, rozhodli jsme se v nich pokračovat pravidelně.

Farní kavárna je příležitostí se setkat, sdílet radosti i starosti, popovídat si, lépe se poznat a budovat společenství. Těšit se můžete nejen na výbornou kávu, čaj a drobné občerstvení, ale také občas na malé překvapení.

Termíny farních kaváren pro rok 2025 jsou následující:

12. ledna, 30. března, 25. května, 28. září a 23. listopadu

Srdečně vás všechny zveme! Najděte si chvíli čas a přijďte. Těšíme se na vás!

kavárnový tým

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni:

*16.3.2024 Dominika Novotná, 20.4.2024 František Vojta,
1.6.2024 Viktorie Kudová, 7.9.2024 Zora Schillerová
a 3.11.2024 Dominik Devátý*

K prvnímu svatému přijímání přistoupili dne 9.6.2024

*František Balcar, Miroslav Hanzl, Pavel Horáček, Eliáš Chybík,
Stella Machátová, Vojtěch Musil, Agáta Navrátilová, Viktorie Pešová,
Jaroslav Peterka, Jan Sedlák, Amálie Šenkýřová, Tadeáš Štěpánek
a Sára Vysloužilová*

Do stavu manželského vstoupili

dne 20.4.2024 Jindřiška Volšánová a David Fučík

dne 11.5.2024 Kateřina Šuterová a Aleš Konečný

dne 25.5.2024 Marie Knotková a Vojtěch Pavlů

dne 15.6.2024 Eliška Kánská a Jakub Popelka

dne 1.7.2024 Adéla Hanzlová a Miroslav Hanzl

dne 27.7.2024 Kateřina Adamcová a Jiří Straka

dne 28.9.2024 Lucie Neumannová a Jonathan Košťál

dne 5.10.2024 Marie Wetterová a Jan Procházka

Na poslední cestě **jsme** v rove 2024 **vyprovodili** :

*Josefa Žáčka, Františka Blahu, Jiřinu Chaloupkovou,
Miloslava Škrabala, Františka Vojtu, Vlastimila Horáčka, Miroslavu
Fadrnou, Libuši Doskočilovou, Ladislava Dufka, Antonína Janču,
Zdeňka Beneše, Alenu Kohoutovou a Marii Freislebenovou*

Milí čtenáři,

jsme rádi, že vám můžeme přinést další číslo farního zpravodaje. A to opět v době, kdy se připravujeme na Vánoce.

Přejeme vám požehnané sváteční dny. Ať jsou pro vás letošní Vánoce novou příležitostí k setkání s vtělenou Láskou. Časem k zastavení a potěšení z nejvzácnějších pokladů, které nám často v běhu všech povinností zůstávají skryté.

Redakční rada

Milí farníci,

srdečně Vás zveme dne **15.2.2025** do Kulturního domu v Olešnici

na **FARNÍ PLES.**

Těšit se můžete na Bystřickou kapelu, předtančení i půlnoční překvapení.
Prodej vstupenek bude zahájen 1.1.2025 na olesnice.katolik.cz a od 3.2.2025 v obuvi u paní Musilové.